

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920202193
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pajtášová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2022:7920202193.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Zuzanou Pajtášovou, v spore žalobkyne: F. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X/XXX, H. , právne zast.: JUDr. Monika Marjanovič, advokátka so sídlom Urbánkova č. 6, Košice, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o ochranu spotrebiteľa a o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

1. Súd určuje, že spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX, uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.11.2015, je bezúročný a bez poplatkov.
2. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 375,45 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
3. Žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 01.06.2020 domáhala voči žalovanému určenia, že spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX, uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.11.2015, je bezúročný a bez poplatkov, vydania bezdôvodného obohatenia v sume sumu 375,45 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa so žalovaným uzavrela úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov. Ide o formulárovú typovú spotrebiteľskú zmluvu - Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.11.2015. Na základe žiadosti žalobkyne jej bola schválená výška úveru /úverový limit/ 950 €, počet splátok 42 s mesačnou splátkou 29,22 €. RPMN za úver činila 23,86 % a ročná úroková sadzba 15,02 %. Žalovaný žalobkyňi reálne vyplatil sumu 855 € (950 € - 95 €). Žalovaný od sumy 950 € odpočítal sumu 95 € ako poplatok za poskytnutie úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Inak vymedzený poplatok, resp. neurčitý poplatok však možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Poplatok poskytnutý v deň poskytnutia úveru je na ťarchu žalobkyne. Poplatok pokrýva aktivity žalovaného. Zmluvou sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobkyňi v jej prospech peňažné prostriedky a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V tomto duchu je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Skryté poplatky znamenajú spoplatnenie úveru navyše, nad rámec uvedenej fixnej úrokovej sadzby. Zmysel ochrany spotrebiteľa tkvie v tom, že je jasná výška odplaty za poskytnutý úver. Preto sú skryté poplatky neprijateľné. Nie

je možné tolerovať nalákanie spotrebiteľa na nízku úrokovú sadzbu a pritom si v skrytých poplatkoch navyšovať odplatu za poskytnutie úveru. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010. Vyhodenie zmluvy s predpísanými náležitosťami je povinnosťou podnikateľa, ktorá mu v prípade jeho predmetu podnikania vyplýva priamo zo zákona - nejedná sa o službu, ktorá je spotrebiteľovi poskytnutá nad rámec jeho zákonných povinností. Jedná sa o neprijateľnú podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) vzhľadom na značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto nerovnováha je daná skutočnosťou, že zmluvná podmienka netýkajúca sa hlavného predmetu plnenia a odmeny za toto plnenie (bol dohodnutý úrok za poskytnutý úver) je dohodnutá zjavne v neprospech spotrebiteľa. Súčasne so zmluvou žalobkyňa dňa 02.11.2015 podpísala Dohodu o poskytovaní služieb (ďalej len „Dohoda“). Na základe Dohody mali byť žalobkyni poskytnuté služby žalovaného, a to za odplatu vo výške 22,23 € mesačne, teda celkovo 933,66 € (42x 22,23 €). Žalobkyňa poukázala na § 189 zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žiadala, aby súd vyzval žalovaného k predloženiu Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2015, nakoľko žalobkyňa nie je schopná si tento dôkaz sám zaobstarať. Žalobkyňa predložila súdu ako vzor Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.8.2015. Žalobkyňa osvedčila uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2015 listinou - Splátkový kalendár zo dňa 3.11.2015, z textu ktorého vyplýva, že výška mesačnej splátky úveru predstavuje sumu 51,45 € (29,22 € - splátka úveru + 22,23 € splátka podľa Dohody o poskytovaní služieb). Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 ZoSÚ, pričom žalobkyňa následne citovala písm. f), k) predmetného ustanovenia, ako aj § 11 ods. 1 ZoSÚ. Žalobkyňa ďalej uviedla, že zákonodarca nepochybne pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou podľa písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. k/ citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa §11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v dikcii §9 ods. 2 písm. f). V zmluve nepochybne chýba údaj o konečnej splatnosti úveru, nakoľko ten je v zmluve stanovený len počtom mesačných splátok 42, čo je nepostačujúce. Počet splátok totiž nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014). Žalobkyňa poukázala na § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Podľa výpočtu by pri údajoch uvedených v predmetnej zmluve - výška poskytnutého úveru v sume 950 € a 42 dohodnutých splátkach vo výške 51,45 €, plus poplatok za uzatvorenie zmluvy 95 € predstavovala 79,76% a nie v zmluve uvedených 23,86 %. Žalovanému tak zo zmluvy vznikol nárok, len na úhradu istiny vo výške 855 € (950 - 95€). Uvedené nedostatky spôsobujú následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona spočívajúci v tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa následne citovala § 451 ods. 1,2 OZ. S ohľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy došlo u žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí žalovaný v zmysle § 451 ods. 1 OZ vydať. Žalovaný poskytol žalobkyni sumu 855 €. Žalobkyňa na predmetný úver uhradila celkovo sumu 1 230,45 €. Vzhľadom k tomu, že je úver bezúročný a bez poplatkov je žalovaný povinný uhradiť v prospech žalobkyne rozdiel sumy poskytnutého úveru 855 € a sumou, ktorú žalobca uhradil 1 230,45 €, teda sumu 375,45 €. Žalobkyňa žiadala od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia týchto splátok: dňa 09.01.2020 úhrada sumy 75,45 € (pomerná časť splátky 100 €), dňa 08.02.2020 úhrada sumy 100 €, dňa 09.03.2020 úhrada sumy 100 €, dňa 14.04.2020 úhrada sumy 100 €, celkovo 375,45€ Žalobkyňa na záver žaloby citovala § 11 ods. 4 ZoSÚ, § 53 ods. 4 písm. i) OZ, § 53 ods. 5 OZ, § 54 ods. 1 OZ, § 137 písm. d) CSP a uviedol, že žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné považovať za prípustnú v zmysle ust. § 137 písm. d/ CSP. Žalobkyňa k žalobe pripojila listinné dôkazy, a to Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500133786 zo dňa 2.11.2015, Výpis z klientskeho účtu žalobcu, Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX - vzor, Výpočet RPMN, Potvrdenie o vkladoch v ČSOB, a.s., Poštové poukážky, Splátkový kalendár.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX je bezúročný. Súčasne sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s touto zmluvou. Žaloba je v tejto časti podľa žalovaného neprípustnou, pretože na požadovanom určení nie je právny záujem v zmysle § 131 CSP. Skutočnosť, že ustanovenie § 11 ods. 4 ZoSÚ umožňuje domáhať sa určenia bezúročnosti úveru neznamena, že nemusí byť splnený základný predpoklad pre určovaciu žalobu, ktorý definuje § 131 CSP. Prípustnosť žaloby v časti určovacieho výroku pod bodom I. (teda určenie bezúročnosti úveru) nie je za situácie, kedy sa žaluje aj o plnenie možno odvodzovať z ustanovenia § 11 ods. 4 ZoSÚ. Predpokladom úspešnosti každej určovacej žaloby sú z hľadiska procesného dve podmienky. Prvou je samozrejme preukázanie existencie, resp. neexistencie konkrétneho práva, ktorého posúdenie je predmetom konania (t.j. že strany sú, resp. nie sú subjektom hmotnoprávneho oprávnenia a povinnosti, o ktoré v konaní ide) a druhou že žalobca má na požadovanom určení právny záujem. Obidve podmienky treba rozlišovať, aj keď spolu úzko súvisia a právny záujem treba posudzovať podľa požadovaného petitu. Ak je však žaloba pre nedostatok naliehavého právneho záujmu procesne neprípustná, je vylúčené ďalej sa zaoberať žalobou vo veci samej (mutatis mutandis porovnaj rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo 26/07, 2 Cdo 231/07, 1 Cdo 91/2006). Právny záujem žalobcu na žiadanom určení pri určovacích žalobách pritom musí byť podľa požiadavky zákona dokonca kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Je pritom zrejmé, že naliehavý právny záujem môže byť iba na takom určení, ktoré je právne významné, určité, vykonateľné, a vytvárajúce tak pevný základ právneho vzťahu, resp. spôsobilé riešiť právne spory medzi účastníkmi v čase vyhlásenia rozsudku, a zároveň odstránenie stavu ohrozenia, resp. neistoty nie je možné dosiahnuť iným vhodným spôsobom. Inými slovami, podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) a d) CSP je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý sa viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s otázkou, či tento petit zodpovedá povahe a obsahu príslušného právneho vzťahu, a či sa rozhodnutím podľa daného určovacieho petitu dosiahne odstránenie spornosti práv a neistoty v právnych vzťahoch. Naliehavý právny záujem teda vyplýva spravidla z toho, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté, odstránenie stavu objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, nemožno dosiahnuť iným vhodným spôsobom, a potreba tohto určenia je zároveň naliehavá, čo okrem časového akcentu súvisí aj s otázkou vhodnosti a správnosti žalobcom zvoleného petitu, t.j. či tento petit zodpovedá povahe a obsahu príslušného právneho vzťahu, a či sa rozhodnutím podľa daného určovacieho petitu dosiahne odstránenie spornosti práv a neistoty v právnych vzťahoch, resp. či požadované určenie je spôsobilé riešiť právne spory medzi stranami v čase vyhlásenia rozsudku. Účelom tejto podmienky je totiž zabrániť rozmnožovaniu zbytočných sporov (ktorých spornosť možno odstrániť či napraviť inak), alebo sporov bez praktického (konečného) významu pre ich účastníkov. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorej vyplýva existencia, resp. neexistencia konkrétneho práva, ktorého posúdenie je predmetom tohto konania, a súčasne existenciu naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení. Podstatný, resp. naliehavý právny záujem na súdnom konaní, vychádzajúc z podstaty a zmyslu súdneho konania, teda musí byť daný vždy, keďže v demokratickom a právnom štáte súdne konanie nemôže byť samoučelné (a má teda slúžiť len na potrebnú a účelnú súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva - § 131 CSP), len s tým rozdielom, že v niektorých prípadoch sporového konania (pri žalobách na plnenie, alebo na usporiadanie vzájomných majetkových práv a povinností) právny záujem na súdnej ochrane ohrozeného alebo porušeného práva vyplýva implicitne z povahy prejednávaneho nároku, ktorý má hmotnoprávnu podstatu (z bezprostredného majetkového záujmu, resp. plnenia, o ktoré v konaní ide), a pri ostatných ho treba vysvetliť a preukázať - okrem tých prípadov, pri ktorých vzhľadom na osobitosti niektorých vzťahov a zákonodarcom zvolenú koncepciu ochrany práv z nich (spojenú obvykle s preklúziou práva a poskytovanú len na základe osobitného rozhodnutia súdu) právny záujem na určitom súdnom konaní vyplýva priamo z osobitného predpisu, keď zákonodarcu nejaké právne následky (dôsledky porušenia alebo ohrozenia subjektívneho práva) v osobitnom predpise podmienil súdnym konaním, resp. jeho výsledkom (napr. neplatnosť skončenia pracovného pomeru, neplatnosť výpovede z nájmu bytu, neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, neplatnosť dražby, dedičské žaloby). Vo všetkých týchto prípadoch totiž zákonodarcu svojim osobitným predpisom možnosť takého osobitného súdneho konania priamo výslovne uznal, a jeho právny význam a možnosť [v zmysle dikcie ust. § 137 písm. c) a d) CSP] „vyplýva z osobitného predpisu“ z toho resp. spočíva v tom (teda zákonodarcu osobitným predpisom uznal či stanovil tým), že danému súdnemu konaniu priradil osobitný konkrétny právny význam, resp. špecifické hmotnoprávne následky podmienil jeho výsledkom (teda právo resp. právna ochrana sú na podaní stanovenej žaloby a výsledku rozhodnutia súdu závislé).

V týchto súvislostiach by teda malo byť zrejmé, že aj v prípade žalôb podľa ust. § 137 písm. c) a d) CSP je resp. musí byť (naliehavý) právny záujem na určovacích žalobách implicitne daný, akurát ho netreba osobitne preukazovať, keďže naliehavý právny záujem na určení v žalobe označeného práva [písm. c) tohto ustanovenia] alebo možnosť požadovať určenie v žalobe označenej právnej skutočnosti [písm. d) tohto ustanovenia] vyplýva z osobitného predpisu (čo teda, ešte raz inými slovami, neznamena, že sa právny záujem v týchto prípadoch nevyžaduje, ale len to, že sa naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, resp. možnosť požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti v týchto prípadoch nemusí osobitne odôvodňovať a preukazovať - keďže vyplýva, viď aj slovné vyjadrenie: „... ak (to) vyplýva“ z osobitného predpisu). Na podporu uvedeného žalovaný poukázal aj na historický výklad určovacej žaloby a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Základným ustanovením CSP objasňujúcim podstatu, zmysel a účel žaloby je totiž ust. § 131 CSP, podľa ktorého sa žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, ktoré nadväzuje na ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Následný (demonštratívny) výpočet týchto žalôb v systematicky nadväzujúcom ust. § 137 CSP pritom nie je uzavretý len preto, že život prináša rôzne situácie, ktoré nemožno vždy vopred predvídať, zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby ich upravoval všetky, a v praxi preto nemožno vylúčiť aj iné tam neuvedené prípady, kedy by súdna ochrana ohrozeného alebo porušeného práva bola opodstatnená (v zmysle zásady zákazu denegatio iustitiae). Uvedený demonštratívny výpočet žalôb však ale nič nemení na tom, že tie žaloby, ktoré zákonodarca v rámci toho v zákone aj z ich podmienkami výslovne uviedol (v ustanovení § 137 CSP vymedzené typy žalôb) sú prípustné len za tam (zákonom) stanovených podmienok. V nadväznosti na to by teda malo byť zrejmé, že účelom ust. § 137 CSP, a slova najmä v ňom, bolo nepochybne vymedziť najčastejšie typy žalôb a ich podmienky, a nie umožniť a pripustiť úplne akékoľvek ľubovoľné žaloby bez stanovených obmedzení (najmä bez ohľadu na ich právnu potrebu - t.j. potrebu ochrany porušeného alebo ohrozeného práva, viď § 131 CSP). Vyplýva to napokon aj z formálnej a gramatickej logiky toho, že ak sú stanovené niektoré typy žalôb (a pri nich ustanovené aj osobitné podmienky ich prípustnosti), iné žaloby sú logicky (argumentum a contrario) možné len vtedy, ak nespádajú do žiadnej z vymedzených kategórií a nie vtedy, ak do vymedzenej kategórie síce spadajú a „len“ nespĺňajú podmienky ich prípustnosti. Podmienka (stanovené pravidlo) sa totiž vzťahuje na všetky situácie, ktoré napĺňajú jej hypotézu (hypotézu pravidla právnej normy). Inak (pri zjavne nesprávnej opačnej logike) by bolo uvedené ustanovenie (o obmedzenej prípustnosti určovacích žalôb) obsolentné, a stanovené podmienky by nemali žiaden význam - nakoľko absolútne vždy by bolo možné povedať, že sa jedná napr. o inú určovaciu žalobu mimo rámca tam uvedených určovacích žalôb (ktoré pritom v zákone nie sú vymedzené žiadnym zužujúcim určením), na ktoré sa tak obmedzenie nevzťahuje. Uvedený názor (o možnosti aj inej určovacej žaloby) by bol teda logicky správny len vtedy, ak by boli určovacie žaloby so svojimi podmienkami v ustanovení § 137 CSP určené špecificky - teda ak by sa tieto pravidlá vzťahovali len na niektoré vymedzené určovacie žaloby, stanovené nejakým konkrétnym užším vymedzením (napríklad len v nejakom osobitnom druhu spoločenských vzťahov) a nie všeobecne a široko, vzťahujúc sa tak aj so svojimi podmienkami na všetky určovacie žaloby tak, ako je tomu dnes - a podaná žaloba by do tohto rámca nespádala. Ak sú však pri jednotlivých druhoch žalôb zároveň vyjadrené aj podmienky ich prípustnosti, a žaloba spadá do ich vymedzenia (je naplnená hypotéza právnej normy), musia sa tieto podmienky ich prípustnosti aj aplikovať. V danom prípade pritom predmetná žaloba nepochybne spadá do vymedzenia, a teda aj pod režim, žalôb podľa ust. § 137 písm. c) a d) CSP, a pre jej prípustnosť sa tak vyžaduje, aby bol pri nej odôvodnený a preukázaný aj naliehavý právny záujem na požadovanom určení, resp. aby takýto naliehavý právny záujem alebo jej zmysluplná právna možnosť (potreba takého určenia) vyplývala z osobitného predpisu. Žalobca sa domáha posúdenia časti svojho právneho vzťahu so žalovaným (založeného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere) tak, aby súd určil, že označené ustanovenie je neprijateľné (a teda neplatné). Takýto dôvod však naliehavý právny záujem na žiadanom určení neodôvodňuje. V zmysle ust. § 131 CSP žaloba slúži (žalobcovi) na uplatnenie súdnej ochrany jeho ohrozeného alebo porušeného práva (obdobne normuje aj všeobecné deklaratórne ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. deklarujúce resp. zakotvujúce oprávnenie spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom domáhať sa na súde ochrany svojho práva), avšak z predloženej žaloby nie je zrejmé (súdnej) ochrany ktorého svojho konkrétneho (hmotného) subjektívneho práva a prečo sa žalobkyňa osobitným určovaním neprijateľnosti zmluvnej podmienky v tomto súdnom konaní vlastne domáha. Ak ide iba o požiadavku, aby súd autoritatívne bez ďalších osobitných dôvodov resp. právneho záujmu - vyplývajúcich napr. z nejakých dôležitých individuálnych okolností veci - deklaroval to, čo vyplýva (v prípade naplnenia hypotézy právnej normy) priamo zo zákona, nie je zrejmé na ochranu akého ohrozeného alebo porušeného práva žalobkyňa by to malo slúžiť (bez požadovaného

rozhodnutia žalobkyni nehrozí žiadna ujma na jeho právach, ich premlčanie, alebo preklúzia). Poplatok za poskytnutie úveru je štandardne vyžadovaný subjektmi na finančnom trhu a v žiadnom prípade sa nemožno na tomto základe dovoliť bezúročnosti daného úveru. Žalobkyňa bola o danom poplatku riadne informovaná a súhlasila s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovanému. Ak by s ním v danom čase nesúhlasila, nepožadovala by od žalovaného poskytnutie predmetného úveru. Legitímnosť poplatku za poskytnutie úveru potvrdila Národná banka Slovenska a rovnako aj Súdny dvor EÚ v aktuálnom rozhodnutí C - 621/17. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva, ktorá je ako zmluvný typ upravená v zákone č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov - Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v platnom znení. S ohľadom na skutočnosť, kedy zmluvnou stranou na strane dlžníka je spotrebiteľ, aplikujú sa na zmluvu ustanovenia upravujúce spotrebiteľské právne vzťahy (ZoSÚ, ustanovenia § 53 a nasl. OZ). Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Už zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. ZoSÚ legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto: Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa názoru žalovaného opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. To napokon potvrdzuje aj spomenutá dôvodová správa. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca poplatok nepovažoval za poskytnutie úveru za problematický a neprípustný. Týmto žalovaný poukázal na to, že v rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojim názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnenému poriadku neznáma. Ust. § 499 ObZ upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Vyššie uvedené podporuje aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov) v bode 22. Žalovaný tvrdil, že poplatok za poskytnutie úveru nie je platený za niečo, čo by nebolo v záujme klienta. K použiteľnosti uvedeného zjednocujúceho stanoviska českého Najvyššieho súdu nás vedie nielen blízka právna tradícia a podobnosť právnej úpravy, ale aj fakt, kedy tam riešená otázka dovodila prípustnosť takých poplatkov, ktoré sú u nás zo zákona zakázané. To legitimizuje správnosť záveru, že zákonodarca skutočne mal úmysel zakazovať z oblasti poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom len tie, ktoré považoval za neprípustné. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. O jeho platení a výške spotrebiteľ z uzavretej zmluvy vedel. Poplatok za poskytnutie úveru je v zmluve o úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku. Na základe uvedených skutočností, ako aj jednoznačne formulované stanovisko Národnej banky Slovenska legitimizujúcej

jeho postup žalovaný tvrdil, že poplatok za poskytnutie úveru nie je protiprávnym a neporušuje žiadne zákonné ustanovenie. Národná banka Slovenska sa osobitne vyjadrila aj k tomu, že z označenia (názvu) poplatku je zrejmé a definované, za čo sa poplatok platí, o čom predložil žalovaný jej stanovisko OFS - 12322/2015. Vo veci vyplatenia sumy úveru zníženej o poplatok uviedol, že toto bolo vykonané v súlade s ust. čl. 10. Zmluvných dojednaní, pričom v danom prípade došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok. Je absolútne irelevantné, či dlžník zaplatí poplatok z vlastných prostriedkov a následne mu bude vyplatený úver, alebo dôjde k započítaniu a vyplateniu rozdielu. V oboch prípadoch dôjde k zvýšeniu majetku dlžníka o rovnakú sumu bez ohľadu na spôsob uhradenia poplatku, ktorý bol v zmluve jasne a zrozumiteľne uvedený. Žalobkyňa napokon ani v podanej žalobe nespochybnila, že sa s poplatkom neoboznámila, resp. že by o ňom nevedela. Legitímnosť poplatku za poskytnutie úveru potvrdzuje aj aktuálne rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-642/17. Žalovaný poprel tvrdenia o nesprávnom uvedení RPMN, pretože žalobkyňa v rozpore so zákonom do údajného výpočtu (o ktorom sa nedá ani len z diaľky tvrdiť, že ide o výpočet podľa zákona) z dôvodu nezahrnutia odplaty v zmysle dobrovoľnej a individuálne dojednanej Dohody o poskytovaní služieb. Žalovaný poukázal na § 2 písm. i) ZoSÚ. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytovaní služieb má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej znenie, ako aj osobitná asignácia. Ak by teda žalobkyňa dokument vôbec nepodpísala, tento by nikdy nevznikol. Žalovaný ďalej citoval Smernicu Rady 2008/48/ES z 29.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g) a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018. Žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne o neuvedení výšky, počtu a termínov splatnosti splátok a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Ďalej poprel aj tvrdenie o konečnej splatnosti a údajnom nedostatku, ktorý sa tvrdí v žalobe. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď. V zmysle uvedeného teda Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7, ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Žalovaný ďalej citoval ustanovenie čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/62/2019 zo dňa 18.12. 2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 25Co/2/2019 zo dňa 17.12. 2019. Žalovaný poukázal tiež na to, že tvrdenie žalobkyne spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES a na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58). Doba trvania zmluvy je uvedená v článku 9 zmluvných dojednaní, podľa ktorého zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Žalovaný k vyjadreniu pripojil listinné dôkazy, a to: Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2015, Stanovisko OFS - 12322/2015.

3. Žalobkyňa v replike k naliehavému právnenému záujmu poukázala na § 137 písm. d) CSP, § 3 ods. 3, § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z. z., §11 ods. 4 ZoSÚ. Žalobkyňa sa domáhala určenia bezúročnosti a bez poplatkovosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 2.11.2015, pričom žalobu podala v zmysle § 137 písm. d) CSP. Nedomáhala sa teda určenia, či tu právo je alebo nie, ale určenia právnej skutočnosti. Právne skutočnosti sú podmienky (okolnosti) stanovené v hypotéze právnej normy, s ktorou sa spája vznik, zmena a zánik právnych vzťahov. Právne vzťahy vznikajú, menia sa alebo zanikajú na základe jednej právnej skutočnosti. Základným kritériom právnych skutočností je požadovaný vôľový aspekt a delia sa na právne skutočnosti, ktoré sú závislé od vôle subjektov (konanie a protiprávne konanie) a ktoré nie sú závislé od vôle subjektov (právne udalosti, protiprávne stavy). Právnym konaním je právny úkon, s ktorým sa spája vznik, zmena alebo zánik právneho vzťahu a medzi právne úkony patria aj zmluvy, ako dvojstranné právne úkony. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že popiera tvrdenia

žalobkyne o neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru a ako základnú skutočnosť uviedol, že otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod č. OFS-12322/2015 so záverom, že v danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru plnenie za poskytnutie služby, ktoré je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa bola o danom poplatku riadne informovaná a súhlasila s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalobkyňi. S účinnosťou od 10.6.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zák. č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 ods. 10, kde zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je pritom všeobecne rozšírenou položkou rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru, preto podľa názoru žalovaného je opodstatnené tvrdiť a prijať záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. Žalovaný tvrdil, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený, definuje svojim názvom za čo sa platí, pričom ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Poskytnutie úveru je činnosťou, ktorá sa realizuje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je aj v záujme spotrebiteľa. Poplatok za poskytnutie úveru nie je skutočným plnením spotrebiteľovi, nesleduje záujmy spotrebiteľa, ale je ďalšou odmenou veriteľa popri dohodnutých úrokoch za úver a je v rozpore s ust. § 9 ods. 10 zák.č. 129/2010 Z.z.. Argumentácia žalovaného, že otázka poplatku za poskytnutie úveru, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015, je navyše irelevantná, nakoľko úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy, keďže ide o jednostranný úkon. Oznámenie o schválení úveru nie je dvojstranným právnym úkonom žalobkyne a žalovaného, nakoľko tento je podpísaný len žalovaným. Žalovaný nepreukázal, že takýto jeho návrh stelesnený práve v citovanom „Oznámení“ vôbec žalobkyňi doručil, nie to ešte, že žalobkyňa s ním písomne vyjadrila svoj bezvýhradný súhlas. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemožno považovať za uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, predstavuje iba jednostranné oznámenie veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu účastníkov - Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa výpočtu, by pri údajoch uvedených v predmetnej zmluve - výška poskytnutého úveru v sume 950 € a 42 dohodnutých splátkach vo výške 51,45 €, plus poplatok za uzatvorenie zmluvy 95 € predstavovala 79,76% a nie v zmluve uvedených 23,86 %. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C377/2014, podľa ktorého celková výška úveru a výška čerpania úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi. Táto okolnosť vylučuje, aby od týchto súm boli odpočítavané náklady súvisiace s úverom. V takom prípade vždy je stanovená výška úveru alebo výška čerpania úveru v sume, ktorá bola spotrebiteľovi reálne vyplatená. Reálne vyplatená v tejto veci podľa dokladov, ktoré predložila žalobkyňa v listine prehľad platieb úveru predstavuje sumu 855 eur. Teda namiesto dohodnutej sumy 950 eur v zmysle zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 2.11.2015 bola žalobkyňi reálne na účet vyplatená suma 855 eur. Táto suma predstavuje reálne vyplatenú finančnú hotovosť, ktorá predstavuje celkovú výšku úveru a výšku čerpania úveru a z tejto sumy je následne potom potrebné vypočítať RPMN. Poplatok za doplnkovú službu na základe Dohody o poskytovaní služieb mal byť zahrnutý do RPMN. V zmysle ust. § 53 ods. 3 OZ sa zmluvné podmienky a priori nepovažujú za individuálne dojednané, ak dodávateľ nepreukáže opak. Ak teda dohoda o poskytnutí služby nebola individuálne dojednaná, t.j. bola spotrebiteľovi v rámci kontraktačného procesu nanútená, jej uzavretie bolo podmienkou získania úveru, a preto poplatok za ňu mal byť zahrnutý do RPMN. Navyiac, ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Nesprávne uvedenie RPMN v konečnom dôsledku vedie k absencii tohto údajov v úverovej zmluve a tým k aplikácii § 11 ZoSÚ.

4. Žalovaný v duplike opätovne poprel tvrdenia žalobkyne, že poplatok za poskytnutie úveru nesleduje záujmy spotrebiteľa, nakoľko ide o plnenie za to, čo predsa je v záujme spotrebiteľa, a to poskytnutie úveru. Poplatok bol zmluvne jasne a transparentne uvedený, pričom žalobkyňa o ňom vedela v dostatočnom predstihu pred uzavretím samotnej zmluvy o úvere. Pokiaľ by žalobcovi podmienky

poskytnutia úveru, vrátane poplatku za úver, nevyhovovali, nebola predsa povinná uzatvárať úverovú zmluvu práve so žalovaným. Považovanie poplatku za poskytnutie úveru za neprijateľný až v konaní pred súdom a s takým časovým odstupom, ako na to poukazuje žalobkyňa, sa javí byť neobjektívnym paušalizovaným tvrdením. Oznámenie veriteľa o schválení úveru má výlučne informatívny charakter a je potvrdením náležitostí, ktoré obsahovala samotná zmluva o revolvingovom úvere. Pritom samotné tvrdenie, že žalobkyňa predmetné oznámenie nepodpísala, nie je samé osebe dôvodným záverom. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zachovaná je požiadavka na písomnú formu právneho úkonu, ak je listina obsahujúca právny úkon podpísaná konajúcou osobou. Pojem „listina“ je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu (v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúce k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú). Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 OZ je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Aj v súdnej praxi sa ustálil názor, že ak je listina o právnom úkone tvorená viacerými listami (hárkami), potom na to aby tvorili jednu listinu, musia byť tieto spojené tak, aby tvorili technickú jednotu (porov. stanovisko NS SR sp. zn. Cpj. 33/01). A len listina ako celok má byť podpísaná. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne, že RPMN pre danú zmluvu je vo výške 79,76%. Žalobkyňa vo svojej argumentácii uviedla, že podľa údajov v predmetnej zmluve RPMN predstavuje hodnotu 79,76%, pričom mesačná splátka predstavuje 51,45 Eur. Uvedené je zavádzajúce tvrdenie, nakoľko v Zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXX takáto splátka uvedená nie je. Žalobkyňa úmyselne uviedla splátku vrátane odplaty v zmysle dobrovoľnej a individuálne dojednanej Dohody o poskytovaní služieb, ktorej uzatvorenie nepredstavovalo podmienku pre poskytnutie úveru. Samotná Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Žalovaný poukázal na čl. I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb.

Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpisovaná. Dĺžnik podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne zachytenie Dohody na odlišnom dokumente, ako Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru. Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Žalovaný poukázal na § 2 písm. i) ZoSÚ. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytnutí služby má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej bo 8.6., ako aj osobitná asignácia. V ostatnej časti svojho podania žalovaný zopakoval tvrdenia uvedené vo vyjadrení k žalobe. Žalovaný ďalej uviedol, že ak by žalobkyňa pri svojom výpočte vychádzala z údajov zo zmluvy, tak ako uviedla, RPMN by jej vyšla presne v takej výške, ako je uvedené v zmluve. Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalovaný rozpis vzorca RPMN pre danú zmluvu. Žalobkyňou požadované uvádzanie matematického vzorca pre výpočet RPMN je súčasťou Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré je žalovaný zo zákona povinný predkladať každému žiadateľovi, teda aj žalobkyňi, ktorá ich podpísala, kde sa okrem uvedeného vzorca nachádza aj informácia ohľadom poplatku za poskytnutie úveru. K duplike žalovaný pripojil listinné dôkazy, a to: Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXX zo dňa 02.11.2015, Rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXX.

5. Žalobkyňa v ďalšom vyjadrení uviedla, že odmena vyplývajúca z Dohody o poskytovaní služieb mala byť zahrnutá do výšky RPMN, keďže táto je priamo viazaná na spotrebiteľský úver a bola podmienkou pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zo splátkového kalendára zo dňa 3.11.2015 ktorého vyplýva, že výška mesačnej splátky úveru predstavuje sumu 51,45 € (29,22 € - splátka úveru + 22,23 € splátka podľa Dohody o poskytovaní služieb). Dohoda o poskytnutí služieb je priamo viazaná na úver a v prípade neexistencie úveru, by táto Dohoda o poskytnutí služieb nemohla existovať. V prípade, že by žalobkyňa odmietla Dohodu o poskytnutí úveru uzavrieť, stratila by ako spotrebiteľ možnosť na poskytnutie úveru, preto Dohoda je jednoznačne podmienkou pre uzatvorenie úveru a nemožno ju za žiadnych okolností považovať za dobrovoľnú. Navyac opakovane súdy Slovenskej republiky vyhodnotili túto Dohodu o poskytovaní služby žalovaného za absolútne neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Elementárna logika nepripúšťa, aby si spotrebiteľ, ktorý je už aj tak v nepriaznivej finančnej situácii, ktorú sa prostredníctvom úveru snaží preklenúť, dobrovoľne platil za služby, ktoré nikdy nedostal a nikdy v

budúcnosti ani nevyužije. Žalobkyňa poprela tvrdenie žalovaného, že predmetnú Dohodu o zrážkach zo mzdy nemusela uzatvoriť. V procese dojednávania úveru a podpisu zmluvy dostala žalobkyňa na podpis od žalovaného rôzne tlačivá, ktorých podpísanie bolo podmienkou pre získanie úveru. Dohoda má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa sa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom nepovažujú za individuálne dojednané. Dohoda bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednávania. Pokiaľ ide o výšku RPMN uvedenú v predmetnej zmluve, táto nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver, a to v dôsledku nezapočítania odplaty za poskytnutie služby na základe Dohody o poskytovaní služieb, čo má tiež za následok, že zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Je pritom nepochybné, že náklady súvisiace s touto „službou“ boli veriteľovi známe už v čase uzavretia zmluvy a nič mu nebránilo, aby ich zahrnul do výpočtu celkových nákladov úveru. Žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno, ani nepreukázal, že v procese uzatvárania zmluvy o revolvingovom úvere skutočne nedošlo k viazaniu jej uzatvorenia na predmetnú „službu“. Takéto konanie veriteľa (o viazanosti uzavretia úverovej zmluvy na predmetnú službu), vo svojich dôsledkoch smeruje k neprimeranému pôsobeniu na spotrebiteľa, aby prijal ďalšie záväzky, prostredníctvom ktorých si (veriteľ) zabezpečuje takú výšku návratnosti úveru, ktorá je v rozpore s právnymi predpismi. V zmysle rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ, je pritom za nekalú potrebné považovať praktiku, ktorá vytvára dojem, že ponúka spotrebiteľovi vedľajšiu službu a veriteľ ňou v skutočnosti podmieňuje poskytnutie spotrebiteľského úveru. Nekalou obchodnou praktikou, je tiež prezentovanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a druhej zmluvy, ako nezávislých transakcií (rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 6Co 152/2018).

6. Žalovaný v nasledujúcom vyjadrení uviedol, že podstata vyjadrenia žalobkyne spočíva v tom, že náklady podľa dohody o poskytovaní služby mali byť súčasťou RPMN, pretože - ako uvádza žalobkyňa - uvedená dohoda predsa súvisí s úverovou zmluvou a na jej základe poskytované služby by bez poskytnutia úveru nemali význam. Žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne ako nedôvodné a v rozpore so zákonom. Rozhodujúcim ustanovením pre posúdenie tvrdení sporových strán je ustanovenie § 2 písmeno g) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy s klientom. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pre zahrnutie nákladov z doplnkových služieb do celkových nákladov a do RPMN nie je podstatné, že majú spojitosť s úverom. Všetky doplnkové služby majú predsa nejakú spojitosť so spotrebiteľským úverom a teda, ak by platilo takéto pravidlo, potom by nemal žiadny význam a logický účel časť citovanej právnej normy za bodkočiarkou v znení „do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Podstatným je to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých doplnkových služieb. Preto sa v zákone náklady doplnkových služieb zahrňujú do celkových nákladov vtedy, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou získania úveru. Je nespornou táto skutočnosť, keďže nie je sporný ani jej obsah, kde sa to v úvodnej časti výslovne uvádza.

7. Podľa § 177 ods. 1 CSP, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

8. Súd vo veci rozhodoval na pojednávaní dňa 16.02.2022, nakoľko žalobkyňa nesúhlasila s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

9. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to: Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2015, Výpisom z klientskeho účtu žalobcu, Dohodou o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX - vzor, Výpočtom RPMN, Potvrdením o vkladoch v ČSOB, a.s., Poštovými poukázkami, Splátkovým kalendárom, Stanoviskom OFS - 12322/2015, Dohodou o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.11.2015, Rozpisom vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXXXX a zistil nasledovný skutkový stav:

10. V danom prípade je nesporné, že žalobkyňa so žalovaným uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu dňa 02.11.2015. Na základe žiadosti žalobkyne bola schválená výška úveru

(úverový limit) 950,-Eur, počet splátok bol 42, s mesačnou splátkou 29,22 Eur, RPMN za úver činila 23,86%, priemerná RPMN bola vo výške 33,96%, ročná úroková sadzba bola 15,02%. Žalovaný žalobkyni reálne vyplatil sumu 855,-Eur. Žalovaný od sumy 950,-Eur odpočítal sumu 95,-Eur ako poplatok za poskytnutie úveru. Súčasťou Zmluvy bolo aj poskytnutie revolvingu s obdobnými údajmi. Žalobkyňa so žalovaným uzatvorili zároveň Dohodu o poskytovaní služieb dňa 02.11.2015. Ďalej je nesporné, že žalobkyňa plnila žalovanému v rozsahu 1.230,45 Eur. V danom prípade sa jednoznačne jedná o spotrebiteľský právny vzťah, čo strany ani nenamietali.

11. Medzi stranami je sporné, či žaloba je v danom prípade prípustná, keďže sa žalobkyňa domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj vydania bezdôvodného obohatenia. Ďalej je sporné, či predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich podstatných náležitostí, ako neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, neuvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a nesprávnej výšky RPMN. Taktiež je medzi stranami sporný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 95,-Eur.

12. Podľa bodu 6.4 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.11.2015 (ďalej len „Zmluva“), dlžník je povinný zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzavretia Zmluvy. Ak nebude poplatok za poskytnutie úveru uhradený inak, poplatok za poskytnutie úveru sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel sa vypláca na účet Dlžníka. Odstúpením od Zmluvy podľa bodu 6.1 povinnosť uhradiť poplatok za poskytnutie úveru zaniká.

13. Zo Zmluvy vyplýva, že RPMN bola dojednaná vo výške 23,86%. Na druhej strane z prepočtu žalobkyne podľa internetovej kalkulačky vyplýva, že pri úvere vo výške 950,- Eur, 42 mesačných splátkach vo výške 51,45 Eur (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb), a uhradenom poplatku za poskytnutie úveru vo výške 95,- Eur je zrejmé, že RPMN z poskytnutého úveru je vo výške 76,76 %.

14. Z bodu 5. Zmluvy vyplýva, že termín konečnej splatnosti úveru bol stanovený k 04.05.2019 a termín splatnosti prvej splátky bol dohodnutý k 04.12.2015.

15. Z bodu 2. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzatvorenie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Klientom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.

16. Z bodu 7.1 Dohody vyplýva, že klient sa zaväzuje, že za služby na základe uzavretej Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 22,23 Eur mesačne, pričom počet splátok je 42. Klient sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach spolu so splátkami úveru a úrokov za úver podľa uzavretej príslušnej Zmluvy o úvere.

17. Súd preskúmal podanú žalobu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

18. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

19. Podľa § 187 ods. 1,2 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

20. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

21. Podľa § 137 CSP, Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä: a) o splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

22. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa sa domáhala určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu je bezúročná a bez poplatkov, súd v prvom rade skúmal prípustnosť uvedenej žaloby v zmysle § 137 CSP. Súd skúmal naliehavý právny záujem žalobkyne na takomto určení. Zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je účinným procesným nástrojom ochrany práva žalobkyne, či je možné žalobou dosiahnuť odstránenie spornosti práva, či zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať ďalšie súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. Pri skúmaní podmienok umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení práva má žalobkyňa - spotrebiteľ, ktorého špecifické postavenie, ako slabšej strany v spore, osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov, vnútroštátna právna úprava.

23. V danom prípade, postavenie žalobkyne pri uplatňovaní jej nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aj v súvislosti s namietanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, sa stane istejšie, lebo žalobkyňa nebude vystavená zo strany žalovaného riziku vymáhania úveru vo výške, ktorá by mu neprináležala z dôvodu nedodržania zákonných podmienok pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže je nepochybné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a s ňou súvisiace dohody sú stále platné, mal súd za to, že v zmysle uvedeného existuje u žalobkyne naliehavý právny záujem na predmetnom určení. Taktiež je možné odvodiť existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, a to s poukazom na znenie § 11 ods. 4 ZoSÚ (platný v čase rozhodovania súdu), podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe vyplýva z osobitného predpisu. Zároveň sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, čo taktiež predstavuje jej legitímne právo na podanie žaloby o splnenie povinnosti v zmysle § 137 písm. a) CSP.

24. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

25. Podľa § 52 ods. 3,4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 1,2,3 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

28. Podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

29. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na

doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

30. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

31. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), k), l), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

32. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

33. Ako už bolo vyššie uvedené, v danom prípade a jedná o spotrebiteľskú zmluvu, teda o spotrebiteľský spor. Z uvedeného dôvodu súd musel ex offo podrobiť predmetnú zmluvu súdnej kontrole. V súvislosti s chýbajúcimi náležitosťami predmetnej zmluvy, a to neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, neuvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd konštatuje, že žalobkyňa mohla a mala bez ťažkostí a s istotou identifikovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru v bode 5. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, a to na 04.05.2019. Taktiež je v zmluve uvedený aj dátum splatnosti prvej splátky, a to 04.12.2015. Z uvedených údajov žalobkyňa musela mať jednoznačne vedomosť o termíne konečnej splatnosti úveru, ako aj o dobe trvania zmluvy. Nie je preto pochýb o tom, že zmluva obsahuje údaj uvedený v ust. §9 ods.2 písm.f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a rovnako nie je možné posúdiť daný úver za bezúročný a bez poplatkov na základe tvrdenia, že zmluva neobsahuje ani náležitosť v zmysle ust. § 9 ods.2 písm. l/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Eurokonformný výklad tohto ustanovenia umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby Zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, tzn. určenie aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na stanovisko NS SR v jeho Uznesení zo dňa 23.04.2018 č.k. 4Cdo/211/2017 k danej problematike.

34. Pokiaľ ide o dohodu o poskytnutí služby, aj keď je osobitne vyčlenená v zmluvách o úveroch s osobitným priestorom na podpis zmluvných strán, nebolo vôbec preukázané, že v prípade, ak by dlžník nesúhlasil s touto dohodou, či by došlo k uzavretiu zmluvy úverovej, teda či by spotrebiteľ dosiahol uzavretie úverovej zmluvy aj v prípade nepodpisania tejto dohody. Na uvedenom nič nemení ani vyhlásenie veriteľa uvedené v zmluve, že predmetná dohoda nie je podmienkou poskytnutia úveru a je o slobodnej vôli dlžníka ju uzavrieť. Ako vyplýva z úverovej zmluvy, návrh týchto dodávateľom vypracovaných formulárových zmlúv ako prvý podával spotrebiteľ, nakoľko ho prvý podpísal a až nasledujúce dni tento návrh úverovej zmluvy spolu dohodou o poskytnutí služby svojím podpisom prijal veriteľ (§ 46 ods. 2 OZ), ktorý tak v čase, keď úverovú zmluvu prijímal (podpisoval) už mal preukázané, že spotrebiteľ - žalobca - dlžník už dohodu o poskytnutí služby podpísal. Z uvedeného dôvodu predmetná dohoda predstavuje súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ustanovenia dohody o poskytovaní služieb majú charakter neprijateľných zmluvných podmienok, pretože ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za služby, ktoré v prevažnej miere nesledujú záujmy spotrebiteľa, resp. za niečo, čo by malo byť súčasťou služieb poskytovaných v súvislosti so správou úveru bezplatne alebo za "služby", ktoré mu neboli dodané a je možné (resp. je pravdepodobné), že mu ani nikdy nebudú dodané, keďže ich vôbec nemusí potrebovať (odklad splatnosti splátok), pričom aj keď ich spotrebiteľ nevyužije, musí za ne zaplatiť a ani prípadné pozastavenie poskytovania týchto "služieb" na žiadosť spotrebiteľa nemá vplyv na jeho povinnosť platiť za ne mesačný poplatok. To znamená, že tieto zmluvné podmienky

spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné (§ 53 ods. 1, ods. 5 OZ a). Vzhľadom k tomu, že tieto neprijateľné podmienky nie sú oddeliteľné od ostatného obsahu dohody o poskytovaní služieb (dohoda bez týchto neprijateľných podmienok nemá žiaden obsah), súd vyhodnotil neplatnú celú dohodu o poskytovaní služieb.

35. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že bola poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 950,- Eur. V zmysle zmluvy mal byť žalobkyni poskytnutý úver vo výške 950,- Eur. Žalovaný si však započítal poplatok vo výške 95,- Eur na základe neprijateľnej podmienky (bod 6.4 zmluvy) už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Súd konštatuje, že žalobkyni bola poskytnutá suma úveru iba vo výške 855,- Eur. Uvedená praktika žalovaného je súdu známa z jeho činnosti a vyplýva priamo z bodu 6.4 zmluvy, ktorá predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok.

36. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že do základu pre výpočet RPMN mal byť zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru a poplatok za Dohodu o poskytovaní služieb. Z uvedeného je zrejmé, že výška RPMN, uvedená v zmluve, nemôže byť vypočítaná správne a keďže výška RPMN je, podľa názoru súdu, v zmluve uvedená nesprávne, je potrebné na uvedené nazerať ako keby táto náležitosť nebola uvedená vôbec, a preto je možné daný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je skutočnosť, že v zmluve nebola správne uvedená celková čiastka úveru, keďže žalovaný neposkytol žalobkyni úver vo výške 950,- Eur, ako žiadala, ale iba vo výške 855,- Eur po odpočítaní poplatku, na ktorý nemal žalovaný nárok. Keďže súd považuje spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.11.2015 za bezúročný a bez poplatkov v zmysle vyššie citovaného § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Žalovaný tak od žalobkyne nemohol zo zmluvy o úvere požadovať žiaden úrok a žiadne poplatky.

37. Podľa § 451 ods. 1,2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

38. Podľa § 456 vetá prvá OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

39. Keďže predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa tak bola povinná vrátiť žalovanému len skutočne poskytnutú istinu. Žalobkyňa, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, uhradila žalovanému viac ako istinu, keď poskytnutú istinu preplatila celkovo o 375,45 Eur (suma úhrady na úverovú zmluvu 1.230,45 Eur po odpočítaní sumy skutočne poskytnutých prostriedkov 855,- Eur). Suma 375,45 Eur tak predstavuje bezdôvodné obohatenie u žalovaného, keďže na úroky a ani poplatky nemal nárok a boli tak plnené bez právneho dôvodu. Z uvedeného dôvodu súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 375,45 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %. V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, pričom o ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

1. neboli splnené procesné podmienky,
2. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
3. rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
4. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
5. súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
6. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
7. zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
8. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.